

Розділ 1

Ну чому у мене завжди так? Я ніколи нікуди не встигаю! Ще й день сьогодні – одне суцільне знущання з мосі психіки! Зранку довелося відвезти доньку до сестри, тому що терміново викликали на роботу, дорогою зламалася маршрутка, яка і так плелася як черепаха, і останні кількасот метрів я практично біжу, адже збори керівництва через п'ять хвилин, а я на сусідній вулиці...

Я не готова втратити цю роботу, адже тут мені дійсно подобається. Я перекладач і знаю кілька мов. Мій бос повністю мною задоволений. Бос, до сьогоднішнього ранку. Уявлення не маю, що сталося, але довелося зриватися з ліжка у свій вихідний та думати, куди подіти доньку, адже їхати з нею – не варіант. Добре, що сестра вдома, а от мама поїхала на дачу.

Вриваюся у будівлю компанії, як ураган, і швидко натискаю кнопку виклику ліфта. Збори, напевно, вже розпочалися, і немає тільки мене. На щастя, ліфт приїздить доволі швидко, і, зайшовши всередину, збираюсь натиснути потрібну кнопку, але помічаю Риту – помічницю гендиректора і мою подругу. Здається, і її смикнули у вихідний, отже, сталося щось дійсно серйозне.

– Це божевільня, Аліно! Я до останнього сподівалася, що це лише чутки, – намагається віддихатися дівчина й одночасно розповісти мені останні новини.

– Ти знаєш щось? – зацікавлено питаю.

– Кілька днів шеф сам не свій. Я-то думала, що проблеми особисто в нього, а виявляється, у нас всіх, – бурчить Рита. – Нашу компанію викупив якийсь багатий дядько за копійки, уявляєш?

– Що? – а ось це дійсно погані новини. Якщо зміниться керівництво, то і нас, швидше за все, проженуть...

– І я про це, – бурчить Рита. Двері відчиняються, і ми виходимо у приймальні гендиректора. – Ходімо. Здається, велике керівництво запізнюється.

Рита бере мене за руку і тягне у конференц-зал. Тут вже зібралися керівники відділів і їхні помічники. Коли знаходжу поглядом Марка Вікторовича, нашого гендиректора, розумію, що справи кепські. Він нервово витирає хустинкою піт з чола, і видно, як тремтять його руки.

Сідаю поряд з Ритою у самому кінці, щоб непомітно слідкувати за тим, що буде відбуватися далі. Хвилююся сильно, але намагаюсь триматися. Можливо, все не так страшно.

У момент, коли двері відчиняються і хтось проходить всередину, мій телефон у сумці починає вібрувати. Дістаю його і бачу кілька повідомлень від сестри. Донька знову вередує і не хоче їсти. Доводиться розписати, як правильно приготувати їй кашу, і поки роблю це, Марк Вікторович починає говорити.

– Причина наших зборів дуже серйозна. Маю сказати, що віддав цій компанії найкращі роки свого життя. Шкода, але все змінюється, і нас не оминуло. Компанія саме на порозі великих змін, і я маю вам сказати, що тепер у неї зовсім інше керівництво. Я свою посаду гендиректора залишаю.

Мої колеги починають перешіптуватися, але я не можу підняти голови, тому що сестра починає надсилати відео, як донечка вправно ходить кімнатою. Широко усміхаюсь, зовсім забувши, де знаходжусь, а Марк Вікторович тим часом продовжує.

– Сьогодні тут новий керівник компанії. Дуже сподіваюся, що всі ви залишитесь на своїх місцях. Але, на жаль, це вже не мені вирішувати. Отож, хочу познайомити вас з новим гендиректором “FOCUS Group” – Комаровим Давидом Павловичем.

Мій палець завмирає над клавіатурою телефону, і хочеться вірити, що мені просто почулося. У світі багато людей з однаковими прізвищами та іменами. Але по батькові... Саме в момент, коли я таки піднімаю свої очі на нового гендиректора, він починає говорити – і в мене просто зупиняється серце.

– Вітаю вас усіх! Мене звати Комаров Давид Павлович. Дуже сподіваюся, що ми з вами таки спрацюємося. Та маю попередити, що з понеділка на всіх вас чекає жорстка перевірка. Хто її не пройде... думаю, ви самі знаєте, що буде далі.

Здається, я сплю. Ні, точно сплю! Давид не може стояти переді мною! Він зараз десь в Америці, п'є коктейль на пляжі і ні про що не думає! Принаймні так я собі уявляла його останні два роки.

У залі починаються перешіптування, а я хочу стати невидимою. Вимикаю телефон і кидаю його назад у сумку. Цікаво, зможу вийти звідси непоміченою? Не хочу, щоб він мене впізнав. Ця зустріч ні мені, ні йому не потрібна!

Коли нас всіх відпускають, намагаюсь захватись серед інших працівників. До виходу не так далеко. Всього кілька кроків – і я вільна. І байдуже, як все це буде виглядати. Треба звільнитись. І негайно! Нічого хорошого на мене тут не чекає!

– Аліно, затримайся на хвилинку! – чую голос свого вже колишнього керівника і завмираю. Цікаво, тепер я маю право його не слухати і тікати звідси, не озираючись?

Розділ 1.1

Стою, поки інші йдуть геть, і намагаюсь не хвилюватися надто рано. А може, Давид мене не впізнає. Все-таки два роки минуло... Дурепа! Два – це не двадцять! Та й змінилася я не сильно.

Відчуваю, що чоловіки вже зовсім близько, і повільно повертаюся до них. Погляду не піднімаю до останнього. Боюсь зустрітись з такими гарними синіми очима, які в одну мить стали чужими назавжди.

– Давиде Павловичу, це Аліна Олександрівна. Вона наш перекладач. Зараз працює над контрактом з чехами, – говорить Марк Вікторович, а я сподіваюся не втратити свідомість, тому що перед очима все пливе.

– Вітаю вас, Аліно... – глибокий голос Давида змушує оживати дещо давно забуте. Я не повинна нічого відчувати, але хіба ж це так просто?

Я таки наважуюся підняти на нього погляд, і Давид зупиняється, не договоривши. Він впізнає мене одразу, я бачу, як від здивування розширюються його зіниці. Хмуриться і, здається, вивчає кожен міліметр мого обличчя.

– Аліна Олександрівна – чудовий працівник. Вона... – продовжує Марк Вікторович, але Давид жорстко його обрубує.

– Замокни! – а тоді хапає мене за руку і зовсім не ніжно тягне за собою у сусідню кімнату, де знаходиться кабінет... його кабінет. – Що за фігня, Аліно? Якого чорта ти тут робиш?

– Можу спитати у тебе те ж саме, – головне зараз – триматися. Як би важко не було – не показувати йому свій страх і біль.

– Я купив цю компанію, – гиркає, похмуро мене розглядаючи.

– А я тут працюю, – випаляю.

Ми стоїмо одне навпроти одного, важко дихаючи. Колись ми були найщасливішими у всьому світі. Я кохала цього чоловіка до божевілья просто, і ми мріяли про сім'ю та маленьку крихітку. Наша мрія розбилася об скелі жорстокої реальності, і тепер переді мною стоїть не мій Давид, а зовсім чужий чоловік.

– Працюєш? – криво усміхається. – А я думав, що твій дружок повністю тебе забезпечує. Що, принц виявився не принцем?

– Ти про що? – нічого не розумію.

– Не вдавай, що нічого не знаєш! – кричить так, що стає реально страшно. Здається, Давид готовий вчепитися мені в шию і придушити. Але за що? Це ж він покинув мене напередодні весілля і полетів в Америку з іншою дівчиною.

– Не кричи на мене! У тебе немає такого права! – сичу йому в обличчя. – Можеш не хвилюватися. У понеділок я напишу заяву на звільнення. Працювати під твоїм керівництвом точно не буду!

Хочу піти і просто забути про цю зустріч, але не можу. Давид знову хапає за руку і тягне на себе. Не чекаючи такого, б'юся тілом об його грудну клітку, і інша його рука міцно стискає мою талію.

– Якщо я вже тебе зустрів, то хочу дещо уточнити, – цідить мені в обличчя.
– Ти не залишиш цю компанію, поки я цього не захочу. Будеш працювати

на мене, Лісовська. Робитимеш все, що я скажу. Я перетворю твоє життя на пекло і покажу, що грати почуттями інших – дуже низько. Потрібно платити по старих рахунках.

– Ти божевільний, – випалюю йому в обличчя. – Я тебе ненавиджу, зрозумів?! Дай мені спокій!

Мені таки вдається вирватися. Не чекаючи продовження, швидко йду до дверей і, вже схопившись за ручку, чую його останні слова:

– Ти сама потрапила мені на очі. Тепер не втечеш!

Прикриваю очі, перед якими все пливе через надлишок емоцій. Кілька секунд стою незворушно, а тоді таки роблю перший крок геть з його кабінету.

Я більше не повернусь сюди. Нехай звільняє і залишусь без зарплатні! Знайду іншу роботу – і все налагодиться. Головне, щоб подалі від нього!

Давид мене ненавидить так само сильно, як і я його. Не зрозуміло тільки чому. Я не зраджувала йому, а от він мені – так. Ще й залишив вагітною і полетів в іншу країну. Я не встигла сказати йому про вагітність, і, напевно, так навіть краще. Я думала, що у нього нове життя, вже без мене. А тепер він тут і, боюсь, дізнається правду.

Я не скажу йому про доньку. Не потрібна вона йому. Нехай це залишиться моєю маленькою таємницею.

Розділ 2

– Давид? Ти серйозно? – розгублено питає моя сестра Олена, коли, повернувшись у її квартиру, все розповідаю. Донька якраз заснула, і тепер я можу спокійно поговорити.

– Я сама шокована, Оленко, – хапаюсь за голову і не знаю, як бути далі. – Я думала, він в Америці тепер живе.

– І що робити будеш? Тобі не можна з ним працювати. А що, коли він про доньку дізнається і захоче її забрати? – на одному подиху випалює сестра.

– Я не знаю, – зітхаю. – Заяву на звільнення однозначно напишу.

– Ти розгубилася. Повернулися старі почуття? – співчутливо дивиться на мене сестра.

Вона чудово знає, як сильно я страждала, коли Давид полетів в Америку, нічого мені не пояснивши. А потім я побачила його фото з Настею – моєю колишньою подругою. Це був удар у саме серце. Я тоді мало не втратила свою донечку. Добре, що все обійшлося.

Тішить те, що ще завтра у мене вихідний. Зможу зібрати себе до купи й у понеділок напишу заяву на звільнення. Я дійсно не хочу більше перетинатися з цим чоловіком. Нічого хорошого це мені не принесе. Він мерзотник, який ще й мене звинувачує у всьому. А що я зробила? Просто кохала його до божевілля.

Донечка прокидається після обіду, і, погодувавши її, вирішую їхати додому. Після зустрічі з Давидом я все ще трохи розсіяна. Хочеться зачинитися у своїй фортеці якомога далі від усіх і міцно пригорнути до себе Євочку.

На щастя, моя донечка зовсім не схожа на свого тата. У неї біляве волосся і великі блакитні очі. Маленька копія мене...

Попрощавшись з сестрою, викликаю таксі, тому що не хочу тягати донечку по маршрутках. Біля мого будинку є великий дитячий майданчик, тому спочатку йдемо туди, і Євочка грається у піску.

Коли починає дзвонити мій телефон, я дуже боюсь, що це може бути Давид. Та коли бачу, що це Марк Вікторович, видихаю з полегшенням.

– Я слухаю!

– Аліно, що сталося між тобою та Комаровим? – сердито питає чоловік.

– Нічого між нами не сталося, – бурчу.

– Чому ж тоді він шукає твою особову справу? – питає Марк Вікторович.

– Мою справу? – подих перехоплює і стає страшно. У моїй справі вказано про маленьку доньку. Він же не ідіот, може підрахувати, скільки їй років. –

Навіщо вона йому?

– От і я не знаю! – випалює чоловік. – Відділ кадрів сьогодні закритий, тому ми зможемо надати її йому вже в понеділок.

– Не треба! – мало не кричу. – Я збираюсь звільнитися.

– Чому? У тебе чудові рекомендації, – дивується Марк Вікторович.

– Я думаю, що не зможу працювати з цим чоловіком, – кажу стримано. – У нього надто високі вимоги.

– Ну, не знаю, Аліно... – замислюється чоловік. – Не впевнений, що ти можеш звільнитися, поки не підписано контракт з чехами.

І я не впевнена. До підписання ще тиждень щонайменше. Чехи прилітають у п'ятницю, і не факт, що їм сподобається новий договір. І що мені робити? Ще цілий тиждень терпіти свого колишнього, який ненавидить мене не зрозуміло за що?

Закінчую розмову з колишнім босом і забираю Єву додому. За пів години нашого перебування на майданчику вона встигла добряче забруднитись. Моя двокімнатна квартира далеко не нова, але тут свіжий ремонт, зроблений перед народженням Єви.

Поки донька обідає, сидячи за дитячим столиком, я готую собі каву і сідаю на диван. Довго розглядаю свою маленьку красуню і не можу повірити, що все так закрутилося.

Я ж тільки навчилася жити без Давида. Практично не плачу ночами та пробую нові стосунки з чоловіком. Але він повернувся і перевернув моє звичне життя з ніг на голову.

Ми познайомилися, коли я вступила на перший курс університету. Давид був справжнім красенем, і дівчата за ним табунами бігали. Мене, звичайну дівчину, він не помічав. Та одного разу ми зустрілися на дні народженні у спільної знайомої. Розговорилися, і я закохалася... з першого погляду.

Давид вмів гарно залицятися за мною. Кликав на побачення, дарував квіти. І вже в кінці першого курсу ми стали парою. Тоді на все літо він полетів до

батька в Америку. Я чекала на нього і вірила, що ми будемо разом. Коли Давид повернувся, одразу запропонував жити разом, і я погодилася. Єдина, хто була проти – це моя мама. Вона часто говорила, що Комаров – птах не мого польоту. Занадто гарний і багатий для такої дівчини, як я. Але я не слухала, тому що кохала до божевілья. А потім познайомилася з його матір'ю і зрозуміла, що є вже дві людини, які не підтримують наші стосунки.

Ця жінка одразу мене не полюбила, а я намагалась не перетинатися з нею зайвий раз. Нічого не говорила Давиду, тому що він любив маму, а я могла привести до сварки.

...